I

"Це я, Сашко Вінничук.

Я учень 3 класу.

Я люблю добре поїсти, поспати і погратися, і дивитися бойовики.

Найбільше мені подобаються книжки "Робінзон Крузо" Дефо, "Двадцять тисяч льє під водою" Ж. Верна, "Три товстуни" Ю. Слеші та "Гаргантюа і Пантагрюель" Франсуа Рабле.

Ще я люблю грати в футбол і войнушки, кататися на санках і купатися.

І ще я люблю відмінно вчитися (явно підказане мамою).

II

Колись люди вважали, що нашими прабатьками були перші люди Адам і Єва, які були ніби корінням велетенського дерева — поколінь усіх наступних людей. І ми, і наші батьки, і наші бабусі та дідусі, і їхні батьки — всі ми є маленькими гілочками великого дерева, яке називається Україною. Ось таким є дерево мого роду:

І коли я намалював оце дерево, то пообіцяв татові й мамі роби ти усе, аби воно не усохло.

Сашко Вінничук".

III

Олександр Вінничук, блискучий студент Інституту міжнародних відносин, гордість тата й мами, трагічно загинув два роки тому.

А дерево стоїть, не всихає. Лишилася ж сестра, ще й брати-сестри двоюрідні.